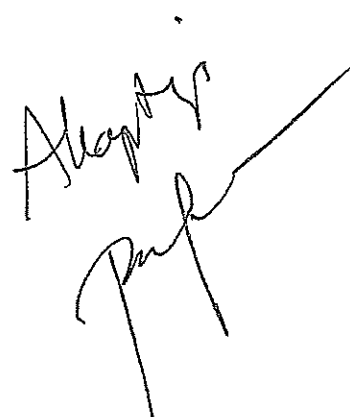

Piotr Bernatowicz

**Centrum refleksji
nad sztuką współczesną**

**PROGRAM MERYTORYCZNY I ORGANIZACYJNY
CENTRUM SZTUKI WSPÓŁCZESNEJ
ZAMEK UJAZDOWSKI W WARSZAWIE
2020-2026**

Poznań 07.10.2019 r.

1. Diagnoza wstępna

CSW Zamek Ujazdowski jest jedną z wielu instytucji w Polsce o randze krajowej i międzynarodowej, których przedmiotem działalności jest sztuka współczesna. Analizując zadania statutowe CSW w kontekście pokrewnych instytucji (Zachęta-Narodowa Galeria Sztuki, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, Muzeum Sztuki Współczesnej w Krakowie, Muzeum Sztuki w Łodzi), jako specyfikę wyróżniającą CSW należy wskazać zadanie polegające na **inicjowaniu i prowadzeniu badań w zakresie sztuki współczesnej, teorii i krytyki sztuki**. O ile bowiem wszystkie powyższe instytucje zostały ukierunkowane na prezentację, popularyzację i kolekcjonowanie sztuki współczesnej, o tyle CSW posiada tak wyraźnie dookreślony cel prowadzenia refleksji nad przedmiotem własnej działalności, a także innych instytucji. Zjawisko sztuki współczesnej jest bowiem wielowątkowe i różnorodne, obejmujące i wchodzące w różnorakie relacje z nurtami sztuki awangardowej, nowoczesnej, tradycyjnej, użytkowej i opartej na specyfice nowych mediów takich, jak: fotografia, film, wideo, internet. Podobnie szeroko zjawisko sztuki współczesnej funkcjonuje w wymiarze diachronicznym - granice sztuki współczesnej mogą być wyznaczane w różny sposób, w zależności nurtu, na którym się skupimy.

Wszystko to sprawia, że CSW Zamek Ujazdowski posiada wyjątkowy cel prowadzenia rozbudowanej **refleksji nad sztuką współczesną**, zarówno na płaszczyźnie krajowej, jak i międzynarodowej, której przebieg i wyniki mogą być upowszechniane w formie wystaw, prezentacji, publikacji, konferencji, programów edukacyjnych i warsztatów.

Fundamentem programu na najbliższe lata będzie stawianie pytań o stan i formę sztuki współczesnej, rangę dzieła sztuki, kryteriów jego oceny, pozycję i status artysty, wreszcie pytanie o publiczność sztuki współczesnej.

Postawienie takich pytań i - co ważniejsze - oparcie programu działania instytucji na zestawie pytań, jest koniecznością nie tylko w kontekście Polski, ale i szerszym - sztuki zachodniej cywilizacji, jeśli nie chcemy funkcjonować w oparciu o niejasne kryteria - co skutkuje ideologizacją pola sztuki. Zawsze bowiem jakieś kryteria są konieczne do funkcjonowania instytucji - choćby po to, by dokonywać wyborów. Ukryte lub niejasne mogą stać się narzędziem ideologii czy elementem gier na rynku sztuki, wobec czego instytucja publiczna powinna się dystansować. Teoretyczny impas w kontekście sztuki współczesnej, a także związany z tym impas w krytyce sztuki jest obserwowany i diagnozowany przez wielu krytyków i badaczy na całym świecie. Równolegle obserwuje się proces globalizacji i unifikacji sztuki. Źródłem impasu jest brak stawiania krytycznych pytań, skierowanych nie tyle na zewnątrz, w stronę społeczeństwa, ale przede wszystkim w stronę tzw. świata sztuki (art world). Sztuka współczesna często staje się narzędziem społecznej zmiany - odmiennie od tych działań niniejszy program koncentruje się na sztuce, a nie na jej instrumentalizacji. Odważny, bezkompromisowy namysł nad sztuką współczesną, rozhermetyzowanie środowiska sztuki współczesnej (świata sztuki), włączenie artystów i nurtów marginalizowanych z przyczyn ideologicznych zaowocuje oryginalnym programem działania instytucji. Dzięki temu CSW Zamek Ujazdowski odzyska swoją rangę i istotny głos w dyskusjach artystycznych. Będzie nadawać ton także w obszarze międzynarodowym, a nie bezrefleksyjnie rezonować mody i trendy przychodzące z zewnątrz.

2. Cele strategiczne

Misja instytucji powinna zawierać się w prostym haśle:

Centrum refleksji nad sztuką współczesną

I.

Działalność CSW Zamek Ujazdowski będzie opierać się na refleksyjnym podejściu do obszaru sztuki współczesnej, zarówno w wymiarze polskim, jak i zagranicznym. Jeszcze lapidarniej cały program można skumulować w jednym znaku odniesionym do sztuki współczesnej - znaku zapytania.

To główne pytanie dotyczące zjawiska sztuki współczesnej można rozszcześcić na wiele problemowych pytań:

? - Granice sztuki współczesnej. Gdzie przebiegają granice współczesności? W jaki sposób granica ta była przesuwana od początku nowoczesności i czy ostateczny limes współczesności nie pokrywa się z początkami nowoczesności? Jaka jest rola procesów historycznych i politycznych w wyznaczaniu tej granicy? Jaką rolę odgrywa w tym kontekście rewolucja społeczna i obyczajowa roku 1968? W tym pytaniu zawiera się także kwestia kontekstu powstania CSW Zamek Ujazdowski i szersza refleksja nad obrazem sztuki polskiej w latach osiemdziesiątych.

? - Medium i forma sztuki współczesnej. Czy istnieje medium wyróżniające sztukę współczesną? W oparciu o jakie kryteria? Czy „nowe media”: fotografia, film, wideo, internet, mogą być traktowane jako fundament sztuki współczesnej? Czy raczej sztuka współczesna rozwija się w dialogu z tymi mediami? Jaki jest stan twórczości w obszarze tych mediów: fotografii i filmu? Jakie jest miejsce mediów tradycyjnych: malarstwa, rzeźby, grafiki, które uprawia dziś wielu twórców w instytucjonalnym obrazie sztuki współczesnej? Czy artyści tworzący w obszarze tych mediów

są dostatecznie reprezentowani w polityce wystawienniczej publicznych instytucji?
Jaki jest stan malarstwa dzisiaj?

? - **Status dzieła sztuki** w kategoriach sztuki współczesnej. Czy założenia sztuki konceptualnej, akcentujące niematerialną, intelektualną stronę dzieła sztuki i zarazem czyniące efekt końcowy - materialny obiekt - mało istotnym, ustaliły paradygmat współczesnego dzieła? Jakie rzeczywiste znaczenie ma refleksja konceptualna i post-konceptualna w zestawieniu z niemalejącą produkcją materialnych dzieł sztuki? Jakie znaczenie ma rynek sztuki dla sztuki współczesnej? Jak wpływa na rozwój sztuki współczesnej powstanie unikalnego zjawiska w historii sztuki - globalnego rynku sztuki?

? - **Artysta**. Jak postrzegany jest dziś artysta, jako geniusz, robotnik, socjolog, aktywista? Te często deklarowane w ramach różnych nurtów funkcje pozostają nieraz wewnętrznie sprzeczne. Nurt sztuki krytycznej akcentuje rolę artysty jako zwykłego obywatela, walczącego o swoje lub czyjeś prawa, z drugiej strony nadaje mu wyjątkowy status pozwalający przełamywać tabu i naruszać granice, których przestrzeganie wymaga się od innych uczestników życia społecznego. Czy artysta jest zwykłym, podległym prawu obywatelem, czy wolno mu więcej? Co oznaczają i jaką mają genezę pojęcia niezależności, wolności, transgresji w odniesieniu do statusu współczesnego artysty? Jaką rolę ogrywają współcześnie grupy artystyczne i środowiska twórcze? Jaką rolę ogrywa proces szkolnictwa artystycznego w kształtowaniu postaw artystycznych?

? - **Tożsamość**. Czy dla współczesnych artystów istotna jest tożsamość: narodowa, religijna etc. Jak tożsamości te funkcjonują w ramach sztuki współczesnej? Czy odrzucenie/unieważnienie tych kategorii przez postmodernistyczną filozofię można rozciągnąć na obszar sztuki - czy, przeciwnie, właśnie sztuka w swym wymiarze praktycznym jako pierwsza opiera się takiemu zabiegowi (w tym kontekście znaczący jest prestiż i dynamiczny rozwój w ciągu ostatnich dekad takich wielkich wy-

staw, jak Biennale Sztuki w Wenecji, gdzie klucz narodowy jest nadal obowiązujący). Jakie inne tożsamości są promowane w miejsce dawnych? Jak są ich źródła? Jak te procesy promocji nowych tożsamości objawiają się w sztuce współczesnej?

? - Utopia - ideologia. Sztuka nowoczesna oparta była na myśleniu utopijnym (w tradycji awangardy obecne były utopie językowe, cywilizacyjne, religijne i polityczne). Dążenie do utopii, któremu podporządkowane były działania niepodlegające racjonalnej argumentacji, umacniało myślenie ideologiczne (gdzie ideologię rozumiemy negatywnie, jako mechanizm myślenia oderwany od rzeczywistości). Do jakiego stopnia myślenie ideologiczne konstytuuje fundament sztuki współczesnej? Czy utopie są nadal celem artystów? Jeśli wielu krytyków powtarza, że sztuka współczesna jest lewicowa, czy oznacza to, że jej fundamentem jest myślenie ideologiczne? Na ile ta koncepcja sprawdza się z zderzeniu z rzeczywistością - dziełami powstającymi w pracowniach artystów dzisiaj?

? - Architektura. Jaki jest status współczesnej architektury? Jak postrzegane jest dziś dziedzictwo architektury modernistycznej i socrealistycznej? Czy architektura awangardowa inicjowała rozwój czy upadek architektury rozumianej jako kształtowanie dobrej przestrzeni? Problem architektury postmodernistycznej. Czy we współczesnej architekturze można zaobserwować elementy wspólnego stylu, stanowiące jej twórczy wyróżnik na tle architektury poprzednich epok?

? - Publiczności. Jaka jest publiczność sztuki współczesnej? Na ile jest ona określona, zamknięta? Jak jest stopień rozumienia sztuki współczesnej? Czy jest możliwość poszerzania tej grupy? Jaką rolę odgrywa edukacja? Jaki jest status krytyki artystycznej? Czy krytyka podąża za dziełem, czy raczej sama staje się dziełem sztuki? Czy krytyka odgrywa rolę pośrednika między sztuką współczesną, a szerokimi grupami społeczeństwa? Na ile jest dziedziną ściśle powiązaną z mechanizmami promocji i ustalania hierarchii w obszarze sztuki współczesnej?

Poszukiwanie odpowiedzi w postawione powyżej pytania wyznaczy oś programową CSW Zamek Ujazdowski w różnych obszarach jego działalności: wystaw, publikacji, działalności naukowej, działalności edukacyjnej i popularyzatorskiej.

II.

Dodatkowym celem - zazębiającym się jednak z powyższym - jest prezentacja ważnych artystów i zjawisk w sztuce polskiej i światowej. Nastąpi istotna zmiana kryterium doboru artystów - głównym kryterium w obszarze realizacji tego celu będzie pluralizacja sceny sztuki współczesnej. Przekraczanie granic, zwłaszcza niepiśanego zamiennego stosowania pojęcia sztuki współczesnej i sztuki awangardowej. Oznacza to otwarcie CSW na twórców, których działalność pozostawała poza bezdyskusyjnie przyjętym paradygmatem sztuki współczesnej. Prezentowani będą artyści ważni, ale do tej pory nieobecni lub zbyt słabo obecni w obiegu wystawieniowym (Jerzy Kalina, Wojciech Korkuć, Jacek Adamas, Jarosław Modzelewski, by wskazać tylko wybrane przykłady).

W prezentowaniu twórczości spoza granic Polski, preferowana będzie twórczość artystów z obszarów tzw. peryferyjnych. To pojęcie rozumiane jest dwójako: peryferiów w znaczeniu geograficznym (twórców z obszaru Europy Środkowej i Wschodniej, Azji Centralnej, krajów Afryki i Ameryki Południowej) oraz peryferiów wewnętrznych, czyli środowisk i twórców wywodzących się z krajów Zachodu, ale marginalizowanych i wykluczanych z powodów ideologicznych.

III.

Kolejnym celem jest profesjonalna edukacja w zakresie sztuki współczesnej i nowoczesnej. Edukacja prowadzona na wielu poziomach, także na poziomie meta - tzn. edukacja nauczycieli i edukatorów zajmujących się szeroko rozumianym obszarem sztuki współczesnej. Zostanie zrealizowany kurs zatytułowany „Elementarz sztuki współczesnej” (także jako seria wydawnicza) skierowany do nauczycieli szkolnych i edukatorów z instytucji galeryjnych i muzealnych.

IV.

Budowanie sieci współpracy z instytucjami zagranicznymi i środowiskami twórczymi - przede wszystkim o charakterze peryferyjnym w rozumieniu wyżej zdefiniowanego peryferium wewnętrznego, czyli z instytucjami podejmującymi dyskusję z lewicowym paradygmatem sztuki współczesnej (środowiska związane m.in. z pismami: The Jackdaw, Wielka Brytania; The New Criterion, USA; Kontexty, Czechy).

V. Otwarcie na inne obszary sztuk wizualnych takich, jak: film, film dokumentalny, teatr. Istniejące w ramach CSW Zamek Ujazdowski kino stwarza możliwość podjęcia dialogu artystycznego z wybitnymi twórcami reprezentującymi polski film artystyczny i dokumentalny, co zresztą jest robione. Natomiast istotne jest włączenie w obieg instytucjonalny nazwisk dotychczas pomijanych z przyczyn ideologicznych: Ewy Stankiewicz, Marii Dłużewskiej, Grzegorza Królikiewicza (którego znakomite artystycznie filmy dokumentalne nie są znane szerszej publiczności, choć od ich premiery minęło nierzadko 20 lat).

3. Realizacja celów i mierniki oceny

Powyżej wyznaczone cele CSW będzie rozwijać w ramach działalności określonej w statucie:

- I. Wszechstronne prezentowanie interdyscyplinarnych poszukiwań i osiągnięć w polskiej i światowej sztuce współczesnej.

Zostaną zorganizowane dwie wystawy główne w ciągu roku realizujące wskazane wyżej cele. Wystawa będzie dotyczyła całościowo ujętego zagadnienia (np. wystawa dotycząca współczesnej architektury), bądź jedno zagadnienie będzie punktem wyjścia kilku wystaw: kwestia granic w sztuce współczesnej daje podstawę do przynajmniej dwóch prezentacji - tej poddające refleksji bliższe granice oraz badającej głębsze i bardziej oddalone w czasie korzenie współczesności. W ramach wystaw będą prezentowane dzieła współczesnych, żyjących artystów różnych pokoleń, ale także dzieła sztuki o charakterze muzealnym i nie kojarzonym potocznie ze sztuką współczesną, choćby po to, by stworzyć punkt odniesienia dla oceny dzieł tworzonych dzisiaj.

Głównym, zbiorowym wystawom towarzyszyć będą 4-5 prezentacji indywidualnych i specjalnych: grup artystycznych, performance, prezentacje kolekcji, dokumentów i archiwaliów.

- II. **Inicjowanie i prowadzenie badań w zakresie sztuki współczesnej, teorii i krytyki sztuki służących diagnozie oraz prognozowaniu kierunków rozwoju dziedzin objętych zakresem działania Centrum**

Powyższy punkt oświetla niejako całą działalność CSW, program wystawienniczy, wydawniczy, rezydencjonalny itp.

Jego bezpośrednim wypełnieniem będzie duża, międzynarodowa konferencja

organizowana przynajmniej raz na dwa lata podejmująca konkretne zagadnienia (cele mogą być łączone w jej ramach, np. artysta i dzieło; utopia-ideologia a tożsamość; etc.) Konferencja korespondować będzie z odbywającymi się w danym roku głównymi wystawami problemowymi.

Przedsięwzięcie to będzie realizowane w ramach dotacji celowej.

III. Dokumentowanie sztuki współczesnej, w tym wydawanie publikacji oraz udostępnianie wiedzy w tym zakresie.

Działalność wydawnicza obejmie: katalogi wystaw, wydawnictwa towarzyszące innym projektom, wydawnictwa pokonferencyjne, ale także wydawnictwa specjalne.

Planowane są ponadto dwie serie wydawnicze:

- a) współczesna krytyka artystyczna - tłumaczenia książek ważnych autorów, których nazwiska były nieobecne w programach specjalistycznych wydawnictw z uwagi na dominację ideologii lewicowej i komunistycznej. Są to m.in. Christine Sourgins, Roger Kimball, Donald Kuspit, Alexander Adams etc.,
- b) elementarz sztuki współczesnej: publikacje dotyczące ważnych problemów sztuki dzisiejszej i nowoczesnej pisane z krytycznej perspektywy (nie w sensie nawiązania do teorii krytycznej, ale rezygnowania z postawy apologetycznej wobec sztuki współczesnej), ale także uwzględniających sztukę artystów polskich i naszej części Europy, takich jak: abstrakcja, sztuka ciała, sztuka w przestrzeni publicznej, współczesne galerie sztuki etc. Publikacje te będą zamawiane u polskich i środowowo-europejskich badaczy gwarantujących wysoki poziom merytoryczny i językowy publikacji. Celem jest rewizja dominującego w literaturze przedmiotu lewicowego paradygmatu sztuki współczesnej. Seria ta będzie podstawą i pomocą w realizowanym projekcie edukacyjnym pod tą samą nazwą.

Przedsięwzięcie to będzie realizowane w ramach dotacji celowej.

IV. Prowadzenie międzynarodowego ośrodka rezydencji artystycznych.

CSW realizuje obecnie ok. 20 rezydencji w roku. Ta liczba zostanie utrzymana. Kluczem przyjmowania artystów na pobyty rezydencjonalne będzie związanie proponowanych przez nich projektów z aktualnymi wystawami i projektami CSW.

Zostanie także powołana nagroda dla artysty z Europy Środkowo-Wschodniej, będzie ona miała wymiar finansowy, ponadto w jej elementem będzie także półroczny pobyt rezydencjonalny.

Przedsięwzięcie to będzie realizowane w ramach dotacji celowej.

V. Współpracę z krajowymi i międzynarodowymi podmiotami działającymi w obszarze sztuki współczesnej.

Kryteria tej współpracy powinny zostać zweryfikowane pod kątem pluralizacji spektrum instytucji partnerskich. Przede wszystkim zostanie podjęta współpraca z polskimi instytucjami dotychczas marginalizowanymi (m.in. Otwarta Pracownia w Krakowie, BWA Sokół w Nowy Sączu, Galeria „Dom Praczki” w Kielcach etc.). A także z instytucjami z mniejszych miejscowości. Szkolenia dla kuratorów i osób prowadzących mniejsze, z dala od głównych centrów artystycznych, a także spotkania pozwalające na wymianę doświadczeń i kontaktów.

VI. Prowadzenie edukacji i promocji w zakresie dziedzin reprezentowanych w Centrum.

Standardowa dla tego typu instytucji, wielopoziomowa oferta edukacyjna towa-

rzyszcząca wydarzeniom organizowanym przez Centrum i skierowana do różnych grup wiekowych zostanie uzupełniona o kurs z zakresu sztuki współczesnej (elementarz sztuki współczesnej) przeznaczony dla osób organizujących i prowadzących działalności kulturalną, a także do nauczycieli, prowadzących galerie i innych osób zainteresowanych tą dziedziną. Kurs ten będzie prowadzony przynajmniej w trzech profilach: kuratorskim, krytyki sztuki, edukacji artystycznej.

Przedsięwzięcie to będzie realizowane w ramach dotacji celowej.

VII. prowadzenie Międzynarodowej Kolekcji Sztuki Współczesnej Centrum

Profil kolekcji zostanie przeanalizowany i przeorientowany w taki sposób, by trafiły do niej dzieła artystów znaczących polskich i zagranicznych (przede wszystkim związanych z priorytetem wystawienniczymi i rezydencjonalnym Centrum ukierunkowanym na obszary peryferyjne), które nie pojawiają się w innych dużych kolekcjach muzeów i centrów sztuki współczesnej (Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Narodowa Galeria Zachęta, MOCAK, CSW Znaki Czasu Toruń).

System oceny: roczne raporty podsumowujące działalność i stopień realizacji celów zamierzonych na dany rok. Wskazujące na liczbę uczestników danych wydarzeń oraz oddziaływanie poprzez media, w tym recenzje i artykuły w prasie fachowej, tygodnikach społeczno-politycznych i prasie codziennej, a także w przestrzeni internetu. Badanie potrzeb i satysfakcji odbiorców.

4. Organizacja - struktura i liczba pracowników

Struktura organizacyjna CSW jest dziś zbyt rozbudowana. Działy są mocno zróżnicowane pod względem liczby pracowników, istnieje wiele działów jednoosobowych, a także działów liczących 10 i więcej pracowników. W celu zwiększenia efektywno-

ści zarządzania należy dążyć do uproszczenia struktury organizacyjnej i uczynienia jej bardziej przejrzystą.

Główny podział struktury można obecnie przeprowadzić następująco:

a) **dyrekcja** (dyrektor, zastępca dyrektora, zastępca dyrektora ds. programowych),

b) **działy obsługi** (sekretariat 1 os., kancelaria 1 os., dział promocji i komunikacji 5 os, dział finansowo–księgowy 5 os., dział organizacji i kadr 1 os., dział techniczno–administracyjny 20 os., obsługa wydarzeń 1 os.),

c) **działy merytoryczne** (dział sztuk wizualnych 2 os., dział sztuk performatywnych 4 os., dział projektów społecznych 1 os., dział rezydencji artystycznych 5 os.+wolontariat, dział inwentaryzacji zbiorów i ekspozycji 2 os., dział koordynacji projektów artystycznych 8 os.+wolontariat, dział edukacji i upowszechniania 6 os. +stażyści, mediateka -biblioteka 10 os. +stażyści, dział wydawnictw 3 os., redakcja Obiegu 2 os.),

d) **działy specjalne** (sprawy obronne 1 os., informacja 2 os., dział inwestycji 1 os., dział IT 2 os., wynajem przestrzeni 1 os., zamówienia publiczne 1 os., dział rozwoju partnerstw 2 os., hr 1 os.).

Wnioski, jakie płyną z analizy tej struktury są następujące:

1) Należy dążyć do połączenia następujących działów: sztuk wizualnych, działań performatywnych oraz projektów społecznych w jeden dział kuratorski. Podobnie dział wydawniczy i redakcja pisma Obieg powinny zostać połączone. Znaczenie działu edukacji oraz działu wydawnictw powinno zostać mocniej zaakcentowane w strukturze, zwłaszcza jeśli chodzi o ten ostatni dział. Zakładam wzrost obsady tych działów o 3 etaty (łącznie dla obu)

2) Część działów specjalnych należy zlikwidować (dotyczy to zwłaszcza tych jednoosobowych). Kompetencje tych działów powinny zostać przekazane do działów o pokrewnym charakterze (hr - dział kadr) lub na ich miejsce powołani samodzielni specjaliści (dział spraw obronnych - samodzielny specjalista ds. spraw obronnych).

Powyższe zmiany struktury organizacyjnej będą dyskutowane, a także realizowane w ścisłej współpracy z funkcjonującymi z CSW Zamek Ujazdowski organizacjami związkowymi.

Ilość zatrudnionych osób wynosi 89 (nie licząc stażystów i wolontariuszy).

5. Budżet

Na budżet CSW składa się dotacja podmiotowa, dotacje celowe oraz przychody własne. Wysokość tych przychodów przedstawiała się następująco w minionych latach i roku bieżącym:

Dotacja podmiotowa

2017 - 11 620 000, zł

2018 - 11 855 282, zł

2019 (plan) - 11 810 000 zł

Dotacja celowa

2017 - 220 000, - zł

2018 - 317 145, 18 zł

2019 —————

Przychody własne

2017 - 2 568 941,45 zł

2018 - 2 527 749,69 zł

2019 (plan) - 2 628 000 zł

Podsumowanie

2017 - 14 408 941,45

2018 - 14 700 176,87

2019 (plan) - 14 438 000, zł

Aby zrealizować założone cele należy założyć zwiększenie dotacji podmiotowej w zakresie wynagrodzeń osobowych wraz z pochodnymi dla 3 etatów o kwotę ok. 200 tys. zł. (2 osoby do działu wydawnictw, 1 osoba do działu edukacji).

Zostaną złożone wnioski do organizatora o przyznanie następujących dotacji celowych:

- a) dotacja celowa na finansowanie konferencji badawczej (co drugi rok) - 100 tys. zł
- b) dotacja celowa na nagrodę artystyczną dla twórcy z Europy Środkowo-Wschodniej - 50 tys. zł.
- c) dotacja celowa na dwie planowane serie wydawnicze - 120 tys. zł.
- d) dotacja celowa na realizację kursu edukacyjnego: elementarz sztuki współczesnej - 100 tys. zł

Prócz powyższych należy założyć roczną waloryzację dotacji podmiotowej związaną z poziomem inflacji - przy założeniu 2,5 procent rocznie, dotacja winna ulec zwiększeniu o ok. 30 tys. rocznie.

6. Wyzwania i priorytety

Priorytetem programu CSW Zamek Ujazdowski będzie wyakcentowanie wyjątkowego statusu tej instytucji na tle innych placówek o podobnym profilu, który polega na prowadzeniu namysłu nad sztuką współczesną, krytycznej autorefleksji, pójściu pod prąd modnym trendom, zwłaszcza ideologizacji pola sztuki.

CSW Zamek Ujazdowski będzie wydobywać ze współczesnego pejzażu artystycznego to, co rzeczywiście oryginalne, niepowtarzalne i autentyczne i prezentować publiczności profesjonalnej oraz szerokim grupom osób zainteresowanych sztuką, polskim i zagranicznym. W swej działalności zwracać będzie uwagę na peryferia w dwojakim rozumieniu tego pojęcia (peryferia geograficzne i peryferia mentalne - obszary marginalizowane z przyczyn ideologicznych).

CSW Zamek Ujazdowski będzie także rewidować spojrzenia na sztukę nowoczesną i współczesną (dystansującą się od spojrzenia marksistowskiego i neomarksistowskiego) poprzez działalność wydawniczą, edukacyjną, popularyzatorską, także na poziomie meta, czyli poprzez edukowanie edukatorów, by w ten sposób rozwijać rozumny, niezideologizowany sposób myślenia o sztuce tworzonej dzisiaj.

